

царската дъщеря, когато видѣла своя обиченъ годеникъ да хвърчи цѣлъ окървавенъ къмъ прозореца на кулата, въ която тя била затворена.

Фанка стои замислена.

— Бабо, — казва тя, — много ли отдавна е било това, когато Синята птица хвърчала къмъ кулата, дете била затворена царската дъщеря?

Баба ѝ отговаря, че има много години отъ тогава — това било, когато животнитѣ знаели да говорятъ.

— Мъничка ли си била ти тогава? — пита Фанка.

— Не съмъ била родена, — отвърща баба ѝ.

А Фанка добавя:

— Бабо, значи имало е нѣща по свѣта, преди ти да се родишь?

И когато Фанка замлъква, баба ѝ дава ябълка и хлѣбъ, па ѝ думатъ:

— Иди, миличка, иди да играешъ и да си доядешъ въ градината.

И Фанка отива въ градината, дете има дървета, трева, цвѣтя и птиченца.

Има въ бабината градинка трева, цвѣтя и птиченца. Фанка не вѣрва, че има по-хубава градина на свѣта. Тя е извадила вече отъ джебъ малкото ножченце, за да си рѣже хлѣба, както правятъ изъ село. Из-

хрупка най-напредъ ябълката, а после започна хлѣба. Тогава едно малко птиченце долетѣ и почна да се вие около нея. После дойде второ, трето. Десетъ, двайсетъ, трийсетъ долетѣха около Фанка. Имаше измежду тѣхъ сиви, червени,

жълти, зелени и сини. И всички бѣха хубави, и всички пѣха. Отначало Фанка не разбираше, какво желаятъ тѣ. Ала тя скоро забеляза, че искатъ хлѣбъ като малки просячета. Тѣ наистина бѣха просячета, но и пѣвци едновременно. Доброто Фанкино сърдце не можеше да откаже кжсче хлѣбецъ на малкитѣ птиченца, които си го заплащаха съ пѣсни.

Сърцето ѝ слушаше малкитѣ пѣвци и тя имъ хвърляше трохици, които не успѣваха да